

A l'alcalde de Barcelona: no podem seguir fent política d'aparador

Joan Clos i una qüestió de prioritats

U JOSEP M. HUERTAS CLAVERIA

Un dels molts directius del Fòrum es va permetre deixar anar, l'altre dia, la idea que cal tornar a pensar en un gran esdeveniment per a Barcelona, i com que entre els Jocs Olímpics i el Fòrum han passat dotze anys, en pla d'executiu agressiu, va insinuar que cal superar aquest imaginari rècord i situar la nova fita, per descomptat internacional, en l'horitzó del 2015, o sia, d'ací a onze anys, un de menys.

No havien passat ni deu dies d'aquesta agosarada afirmació que l'alcalde Joan Clos va presentar, tot cofoi, la que pot ser la perla del nou pla Sagrera - Sant Andreu, un edifici en forma de vel de núvia gegantí que construiria Frank O. Gehry, l'autor del peix de la Vila Olímpica. No sabem gairebé res de com serà la resta del pla però, com de costum, comencem per la guinda, sense pensar gaire en com encaixarà amb el conjunt.

Res més lluny dels meus sentiments envers Barcelona que barrar el pas a la imaginació, però em sembla que caldria parlar també del que en podríem dir una qüestió de prioritats. Perquè tot això passa quan és públic, encara que no es publiciti, que els districtes passen angúnies i ajornen projectes perquè els euros es desplacen per pagar les despeses del Fòrum, o quan passem per la vergonya que en un barri humil com ara Vallbona

s'han fet tres promocions d'habitatges públics que no podran lliurar-se perquè no s'ha pensat en les clavegueres i no hi ha ni partida ni pressupost. Un dels tres promotors és el Patronat Municipal de l'Habitatge, amb el qual els tècnics municipals no tenen, sigui pel que sigui, gaires atencions.

Fa un temps vaig participar en un programa de Barcelona TV amb l'alcalde i em vaig permetre parlar de les prioritats ciutadanes. En vaig esmentar quatre: l'habitatge social, el transport urbà, la participació i la coordinació metropolitana. L'alcalde va venir a dir que la qüestió de la vivenda no era de la seva competència, que del transport tota la culpa era de la Generalitat i de l'Estat, aleshores governats per forces diferents de la que ell representava, que la participació calia estimular-la i que el tema metropolità estava com el del transport. Per una companya de la cadena televisiva vaig saber que el meu to reivindicatiu no li havia fet peça a Clos.

He de reconèixer que, després d'unes eleccions que van demostrar, entre altres coses, que no vivim en la millor ciutat del món, s'ha posat fil a l'agulla en el tema de l'habitatge, tot i que ja veiem la poca cura que de vegades es té quan es tracta de vivenda social -l'esmentat cas de Vallbona- i que per fi s'han empès unes obres que donaran com a resultat més línies de metro. La participació ha anat per verals que no

CARLOTA BOADA

em semblen gaire encertats i la coordinació metropolitana encara està per començar. Cal pensar que ara que el color polític és més uniforme podrà ser un objectiu més realitzable.

Tanmateix, la qüestió de prioritats a la qual em referia és més profunda. Cal deixar de banda d'una vegada per totes la creença que aquesta ciutat només avança amb els grans esdeveniments. L'òptica ha de passar per arribar a la conclusió que ja som al mapa i som admirats i estimats. Ara cal mirar cap endins.

Descobrirem, si així ho fem, que hi ha barris plens de mancances amb plans especials de reforma interior eternitzats, com Torre Baró, Barceloneta i Hostafrancs, que ja no poden esperar més. Ens adonarem que encara no hem acabat de resoldre el greu problema de l'aluminosi tretze anys després d'haver esclatat ben dramàticament. I podrem seguir amb les bones intencions del regidor Ricard Gomà d'estendre la feble assistència domiciliària, empantanada per manca de

recursos. Si mirem cap a cultura, ens sobtarà saber que des de fa anys i panys no hi ha pràcticament política d'adquisició d'obres. Que no es compra gairebé res, vaja. I si tornem a la qüestió social, ara que ens sembla preocupar tant la diversitat, fa molt que la tenim entre noslatres i no hem estat capaços, com algunes ciutats franceses, d'aixecar una casa d'acollida per a aquells que poden ser expulsats o que estan en situació irregular.

No vull seguir desgranant els molts problemes de Barcelona. Senzillament, demanaria que Joan Clos i el seu consistori s'adonessin que no podem seguir sempre fent política d'aparador. Potser no tallarem cintes ni farem cara de badoc perquè ve en Gehry, però des d'un punt de vista social, imprescindible en un govern d'esquerres, omplirem una mica més de continguts una ciutat que aspira a ser més lliure i justa per a tothom.

• JOSEP MARIA HUERTAS CLAVERIA. PERIODISTA I ESCRIPTOR

Màrius Serra, escriptor i presentador de l'espai *Alexandria* de TV3, en una breu entrevista publicada al suplement dominical d'aquest diari, explica el motiu pel qual no inclouen escriptors mediàtics, al seu programa. Segons ell, "no és per cap mania", sinó perquè ja disposen d'altres àmbits, aquests, diguem-ne, escriptors. D'acord amb el que afirma, doncs, l'espai *Alexandria* no acollirà mai Buenafuente, Tomàs Molina ni Toni Albà, per exemple, tot i que tenen més projecció i que venen molt més que la majoria d'escriptors de veres. "No sortiran a l'*Alexandria* -aclarix-, però, per donar lloc a gent que no sortiria a *La columna*". "¿Sortirà l'Emili Teixidor a *La columna* parlant del seu *Pa negre*?", es pregunta, Màrius Serra. "Segurament no -respon, ell mateix-. Per tant, no és un rebuig, sinó afirmar en positiu a qui sí que volem".

Una decisió discutible, potser, i que possiblement no plaurà gens als mediàtics i que en canvi farà posar de bon humor molts escriptors -i escriptores, epl- no mediàtics, però que, al mateix temps, obre un altre interrogant. O sigui: si els mediàtics tenen el seu propi

Alexandria

ESTANISLAU TORRES

espai, a TV3, i molts escriptors, no mediàtics -Quin Monzó, Emili Teixidor, Isabel-Clara Simó, Carme Riera, etc., etc.- és evident que tenen un lloc assegurat a *Alexandria* (com el tindran a *La columna*, una hora o altra, digui el que vulgui, Màrius Serra), ¿on traurem el nas molts d'altres escriptors ben aprofitables, però que, sorprenentment, mai, mai, no som presents als espais de TV3 i, sovint, en cap altre canal televisiu?

Naturalment, la resposta serà, possiblement, que no cal encaparrar-s'hi, que, si no sortim a *Alexandria*, ni a *La columna*, ni enlloc, és perquè la nostra obra no és prou vàlida, cosa possible, però no pas segura. El que sí que és veritat és que (per falta de projecció mediàtica, precisament: un peix que es mossega la cua, doncs) no som "un valor comercial" aprofitable. I és que, si-

guem sincers: ¿hi ha algú que dubti que, llevat d'algunes, poques, excepcions, és el profit material que produeix promocionar un determinat llibre o un determinat autor el que es té en compte a TV3 i, com a conseqüència (i digui el que vulgui, també, Màrius Serra) als espais *Alexandria* i *La columna*?

En un determinat moment (parlo del final de la dècada dels cinquanta, de la dècada dels seixanta i de part de la dels setanta) editar llibres (i faig referència sempre als llibres en català), fossin bons o fossin dolents, no equivalia pas a treure faves d'olla. Lògicament, doncs, en no generar beneficis o, millor dit, en generar pocs beneficis, el negoci editorial (pràcticament, tot just reprès) encara no s'havia embastardit. Ara, i des de fa uns anys, la cosa ha canviat. Miquel Alzueta, posem per cas, en una

entrevista que publica, en un dels seus últims números, la revista *El Temps*, diu, sense tornar-se vermell: "En el meu cas, només publico llibres per una qüestió estrictament econòmica, ja ho he après". Recordo també que, fa uns anys, Vicenç Villatoro, que llavors ocupava un càrrec significatiu en el món del llibre, va mig justificar una sèrie d'irregularitats que es van produir, en poc temps, en l'àmbit dels premis literaris, pel fet que, si bé eren reprovables, certes pràctiques, generaven expectació i el resultat era que promocionaven -i feien que es venguessin- els llibres.

Un camí poc o molt tortuós que, de fet, havia iniciat ja abans (no sense haver rebut moltes crítiques) un home amb gran sentit comercial i escassos coneixements literaris, em sembla, com era l'editor Lara, el qual, en una entrevista radiofònica que van fer-li i que jo vaig sentir, casualment, va manifestar: "Doneu-me un original de dues-centes pàgines en blanc, jo el comercialitzaré i en vendré, en un any, cent mil exemplars".

Un home més cínic que ningú, com podem comprovar, però llest com una mostela.

• ESTANISLAU TORRES. ESCRIPTOR